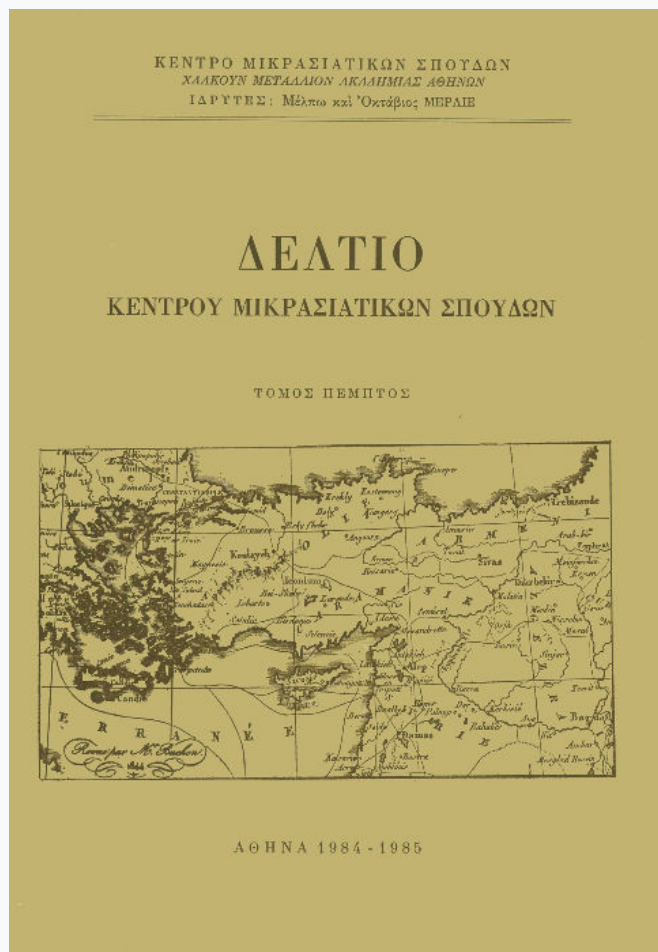

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 5 (1984)

Προσφώνηση στους συνασίτες

Γεώργιος Μαυροχαλυβίδης

doi: [10.12681/deltiokms.219](https://doi.org/10.12681/deltiokms.219)

Copyright © 2015, Γεώργιος Μαυροχαλυβίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μαυροχαλυβίδης Γ. (1984). Προσφώνηση στους συνασίτες. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 5, 513-517.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.219>

[ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΣΙΤΕΣ]

Στις πατριωτικές Καπαδοκικές συγκεντρώσεις έχει επικρατήσει κάπως ή συνήθεια νά λαβαίνουν τὸν λόγο οἱ κ.κ. Πρόεδροι τῶν Καπαδοκικῶν Σωματείων. Ἐγὼ εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν ἔχω τέτοιο τιμητικὸ τίτλο, γιατί δὲν ἔχω ἐδῶ ἐγκατεστημένους πατριῶτες γιὰ νὰ τοὺς ἐνσωματώσω.

Ἡ πατρίδα μου Ἀξό, χωριὸ τῆς ξακουσμένης Ἀγίας Μακρίνας, πᾶν ἀπὸ 1.000 καὶ πλέον σπίτια, ὅταν κατέφυγεν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς κατακερματίσθηκε χάρις στὴν παραζάλη τῆς τότε Κυβερνήσεως καὶ τὸ κακὸ σύστημα, ποὺ ἀκολουθήθηκε στὴν ταχτοποίηση τοῦ συρρέοντος τότε προσφυγικοῦ κόσμου, κατακερματίσθηκε κυριολεκτικὰ σὲ 25 καὶ πᾶν διάφορους συνοικισμοὺς, σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὸν Ἑβρο. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσο δύσκολο ἔργον θὰ ἦτο γιὰ ἓναν πατριώτη, ποὺ θάθελε διατρέχοντας ἀποστάσεις ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος, στὴν ἄλλη, νὰ συσσωματώσει τοὺς χωριανούς του σὲ κοινωφελὴ Σωματεῖα. Γι' αὐτό, παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ πῶ δυὸ λόγια σὰν ἀπλοὺς ἰδιώτης σὰν τέκνο Καπαδοκικῆς γῆς, ποὺ ἔχει πολλὰ τὰ ὅμοια στὴν γλῶσσα καὶ τὰ ἦθη μὲ τὴν πανηγυρίζουσα σήμερα Συνασό.

Φίλοι Συνασῖτες,

Ἀνέκαθεν σᾶς θαύμαζα καὶ σᾶς ζήλευα γιὰ τὴν φιλομουσία, τὴν ἐργατικότητα, τὴν ἀπλότητα, τὴν προσήνεια, τὸ ἐμπορικὸ πνεῦμα, τὴ νοικοκυροσύνη καὶ γενικὰ τὸν προηγμένο πολιτισμὸ σας μέσα στίς λοιπές μας Καπαδοκικὲς Κοινότητες. Καὶ σὰν κάποτε ἡ μοῖρα μ' εἶχε ρίξει ἀπὸ τὴν Κόνια ἐξόριστο στὸ χωριό μου κι ἀνασκευμπώθηκα γιὰ τὴν ἀνάπλαση κι ἀναδιοργάνωση τῶν Κοινοτικῶν πραγμάτων τῆς καθυστερούσης πατρίδος μου, πρότυπο εἶχα πρῶτιστα τὴν Συνασό.

Μὰ ἡ ξέχωρη αὐτὴ πρὸς τὴν Συνασό ἐκτίμησή μου ἐνισχύθηκε σημαντικὰ ὕστερα ἀπὸ 30 καὶ πλέον χρόνια, τώρα τελευταῖα καὶ νὰ πῶς.

Ὅλοι σας ξεύρετε καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει κανένας Καπαδόκης, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξεύρει, πὼς στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸ Σίνα παρὰ τὸ μέγαρο τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, λειτουργεῖ μιὰ ὀργάνωση μελετῶν τοῦ τέως Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὸν τίτλο «Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν» καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνση μιᾶς ἐμπνευσμένης φυσιογνωμίας τῆς ξακουσμένης στὸν κόσμον τῶν διανοουμένων Κυρίας Μέλπως Μερλιέ.

Σκοπός μου ἔδω δὲν εἶναι νὰ ἐξάρω τὸ συντελούμενο ἐκεῖ πολύμορφο πατριωτικὸ ἔργο, γιατί αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου· θέλει ταλάντο λογοτεχνικόν, ποὺ δὲν τόχω. Κάτι ἄλλο θέλω νὰ πῶ ἐδῶ.

Ἔχω τὴν τιμὴν καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀπὸ τριετίας –δίχως νὰ ξεύρω, πῶς τῷφερε ἡ τύχη– ἓνας ἀπλοὺς συνεργάτης τῆς Ἑθνικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

Τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως, πενήντα περίπου σήμερα –ἀπὸ δυό, ποὺ ἦσαν ἀρχικά– ἐργάζονται κατὰ μέλη ἢ κατὰ ὀμάδες σὲ ὀρισμένους τομεῖς – λαογραφικά, διοικητικά, παροιμίες, γλωσσολογικά, ἦθη ἔθιμα, φερμάνια κτλ. τῶν τέως Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Καπαδοκίας.

Σὰν ἀνακαλύψαμε πέρυσι, τὸ ταμεῖο Ἀνταλλαξίμων Κοινοτικῶν περιουσιῶν, μαζὺ μ' ἄλλους συνεργάτες τὸν καθηγητὴν κ. Γ. Ἀσκητόπουλο καὶ τὸν παλαίμαχο δάσκαλο κ. Χρ. Τουργούτη ἔλαχε καὶ σὲ μένα κλῆρος νὰ ἐξερευνήσω τοὺς εἰς αὐτὸ διασωζομένους Κώδικας τῶν Μικρασιατικῶν μᾶλλον Καπαδοκικῶν Κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ δαχτυλογραφήσω διὰ τὸ Κέντρον κατ' ἐπιλογὴν τὸ ὑλικόν, ποὺ θάβρισκα νὰ ἔχει ἐνδιαφέρον, γιὰ τὰ θέματα τῆς ἐρευνας τοῦ Κέντρου.

Ἐ! λοιπόν, φίλοι Συνασῖτες! τὸ ἀναφέρω δημοσίᾳ πρὸς τιμὴν σας. Ἀπὸ τῖς 60 καὶ πλέον Καπαδοκικῆς Κοινότητες τῆς Καπαδοκίας μας, μόνο 25 περίπου Κοινότητες φέρανε Κώδικες καὶ μάλιστα ὄχι ὅλους· ἡ Ἀνακοῦ, φέρ' εἰπεῖν, ἔφερε δύο, ἡ Ἀξὸ 5, 5-6 ἡ Νεάπολη, 3-4 τὸ Προκόπι, 3-4 ἡ Νίγηδ, 3-4 τὰ Τύανα κλπ. καὶ 25 ἡ Συνασό, μερικοὶ τῶν ὁποίων ὀγκωδέστατοι μὲ 10-12 ὀκ. βάρος.

Μέσα στοὺς Κώδικας αὐτοὺς τῆς Κοινοότητός σας βρίσκω παντοῖο ὑλικόν, ἄλλο περισσότερο κι ἄλλο λιγώτερον ἐνδιαφέρον, ποὺ σ' αὐτὸ ἀντικαθρεφτίζεται ὅλη ἡ κοινοτικὴ ζωὴ καὶ ἡ πρόοδος τῆς Συνασοῦ.

Ὅσο λοιπὸν μελετῶ τοὺς Κώδικας αὐτοὺς ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἐχτίμησή μου στὴ Συνασό γιγαντώνεται καὶ διοχετεύεται πρὸς τὸ Κέντρο, τὸ ὁποῖον κάποια μέρα, ποὺ πιστεύω νὰ μὴν εἶναι πολὺ μακριά, τὸ ὑλικὸ αὐτὸ θὰ τὸ ἀξιοποιήσῃ στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεών του, σὰν ἀποχτήσῃ τὰ χρειάζομενα οἰκονομικά μέσα. Ἡ Κυρία Μερλιὲ σκέπτεται μάλιστα σοβαρὰ νὰ τυπώσῃ κι ἓνα ὁλόκληρο Κώδικα, ποὺ παρουσιάζει μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον.

Ἀπ' αὐτὰ θὰ σᾶς ἀναφέρω ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως ἐξαντλήσω τὴν ὑπομονή σας. Τὰ παραλείπω καὶ ἀναφέρω μόνο ὀρισμένα πρὸ σπουδαῖα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα.

Στὰ 1841 (3ον ἔτος, ποὺ ὁ Σουλτάν Μετζίτ πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, ἐξέδωκε τὸ Τανζιμάτ, τὴ Μεταπολίτευση ἧς τὴν ποῦμε) ὁ μακαρ. Σεραφεὶμ Ρίζος μαζὶ μὲ τὸν Χα' Ἀθανασίου συνιστοῦν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀνατολή, στὴ Συνασό τὸ ἀλληλοδιδασχτικὸ Σχολεῖόν, ποὺ ἀνοίξε τὸ δρόμον γιὰ τὸ Ἑλληνικόν.

Ἡ Δημογεροντία σὲ παλαιότερους Κώδικες ἀναφέρεται μὲ τὸν ὄρο *Σύστημα* ποὺ δὲν τὸ βρίσκω ἄλλοῦ.

Στὰ 1862 γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται χρῆση τοῦ ὀρου *Ἐπιθεωρητὲς Σχολείων* ἀντὶ τοῦ ὀρου *Σχολικὴ Ἐφορεία*, ποὺ κι αὐτὸ δὲν τὸ βλέπω σὲ Κώδικες ἄλλων Κοινοτήτων.

Ἐπίσης στὰ 1862 καθιεροῦται γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ θεσπίζεται ὡς Κοινοτικὸς Νόμος ἡ ὑποχρεωτικὴ φοίτηση, ποὺ ἔδω στὴν Ἐλεύθερην Ἑλλάδα, μόλις τὸ 1926, ἐπὶ Παγκάλου, ὡς ἐνθυμοῦμαι ἐθεσπίσθη καὶ μὲ δυσκολία μέχρι σήμερα ἐφαρμόζεται στὴν ὑπαιθρο, ἀπὸ ἔλλειψη διδαχτηρίων, διδασκάλων καὶ προθυμίας γονέων, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐξακολουθῶν σὲ ἀρκετὴ μεγάλη δόση ἀναλφαβητισμὸς στὸν αἰῶνα τοῦ ραδίου καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Φτωχὴ, ταλαίπωρη Ἑλλάδα!

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διαβάσω καὶ κανένα δύο ἐνδιαφέροντα Πραχτικά, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω δαχτυλογραφημένα, ἔτσι ὡς μνημεῖα τῆς προόδου τῆς Συνασοῦ, ποὺ ἀσφαλῶς μερικοὶ νεώτεροι δὲν θὰ τᾶχουν ὑπ' ὄψιν.

Ἀγαπητὴ Ὁμήγυρη,

Πρόθεσή μου δὲν εἶνε μονάχα εἰς τὸ νὰ συντελέσω νὰ φουσκώσουν τὰ στήθη σας ἀπὸ δικαιολογημένη περηφάνεια. Κοντὰ σ' αὐτὰ εὐκαιριακὰ ἀπευθύνω ὠρισμένες παρακλήσεις καὶ συστάσεις στοὺς ἡγέτες τῶν Καπαδοκικῶν μας Σωματείων καὶ δι' αὐτῶν σ' ὅλους τοὺς Καπαδόκες πατριῶτες.

Νο 1. Ὅπως θεωροῦμε τὴν *Παγκαππαδοκικὴ Ἠχὴ* ὡς δική μας ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐνισχύομεν, καθὼς βέβαια πρέπει, ὡς θεωροῦμε ἕκαστος τὴν Ἀδελφότητα τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος, ὡς δική του καὶ τὴν ἐνισχύει, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πρέπει ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ νὰ θεωροῦμεν ὡς δικό μας τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν καὶ νὰ τὸ ἐνισχύομεν οἰκονομικὰ καὶ ἠθικὰ.

Τὰ λέγω αὐτὰ μὲ κάποια συστολὴ μὴ τυχὸν χαρακτηρισθῶ ὡς ἐξασκῶν συστηματικὴ προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ Κέντρου, ἐπεὶδὴ σχετικὴ μνεῖα ἔκαμα καὶ στὴν τελετὴ τῶν Καλβαριωτῶν. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀσύστατο, ἂν περὰσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τυχὸν κανενὸς ὄχι πατριωτικὰ σκεπτομένου, δὲν θὰ μὲ ἔμελλε, γιὰτὶ μάλλον τιμὴ θὰ μὲ προσήπτε.

Πῶς μπορεῖ τώρα, νὰ ἐνισχύομε τὸ Κέντρο ὑπὸ τὰς δύο μορφάς, ποὺ ἀνάφερα.

α) Οἰκονομικά. Οἱ γλίσχροι πόροι τοῦ προέρχονται ἀπὸ χορήγηση τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Δίκαια ὅμως ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνηση παραπονιέται, ὅταν λέγῃ: Ἐμεῖς, ποὺ εἴμεθα ξένοι δείχνομε κάποιο ἐνδιαφέρο.

Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ πλούσιοι Μικρασιᾶτες, οἱ Καπαδόκες δὲν πρέπει νὰ δεῖξετε ἀνάλογο τοῦλάχιστον ἐνδιαφέρον γιὰ ὑπόθεση, πὺ ἀμεσα σᾶς ἐνδιαφέρει;

Τὰ σωματεῖα μας μποροῦν, νομίζω νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ 10-20 ἀντίτυπα γιὰ τὰ μέλη τους ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις του, ἐκδόσεις Καπαδοκικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἔτσι καὶ στὸ πολύμορφο ἔργο τοῦ Κέντρου θὰ ἐνημερωθοῦν καὶ σημαντικὴ ὕλική συμβολή θὰ προσφέρουν.

β) Ἡθικά. Νὰ παρέχουν πρόθυμα οἰανδήποτε πληροφορίαν ἔχουσαν σχέση μετὰ τὰ πεδία τῆς ἐρεύνης τοῦ Κέντρου.

γ) Νὰ συντελέσωμε ὅλοι ᾿ς τὸ νὰ ξαπλώσωμε φαρδιά στα λαϊκά μας στρώματα τὴν ἰδέα νὰ παραδώσουν στὸ Κέντρο, ὅ,τι τυχόν, ὁ καθένας κρύβει στὸ σπῖτι του γιὰ πολῦτιμο τάχα κειμήλιο, κάθε τυχόν ἔγγραφο, κώδικα, φερμάνι, βιβλίον Μικρασιατικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τὰ τέτοια. Αὐτὰ πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι οἰκογενειακά κειμήλια, γιατί ἡ ἐρχόμενη γενεὰ θὰ τὰ θεωρήσῃ παγκαλόχαρτα καὶ θὰ τὰ πετάξῃ ἂν ὡς τότε δὲν θὰ τὰ καταφάγῃ, ὁ σκόρος, ἡ σκόνῃ καὶ τὸ ποντίκι, ἐνῶ στὰ πεντακάθαρα συρτάρια καὶ ντουλάπια τοῦ Κέντρου θ' ἀποτελοῦν ἐθνικο-ιστορικὰ φυλαχτά. Τὸ Κέντρο μάλιστα ἔχει τὴν εὐχαρίστηση, νὰ τοὺς τὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφοῦ τὰ φωτογραφῇ συνοδεύοντάς τα καὶ μετὰ ἐπὶ πλέον φωτογραφία, ὡς δῶρον.

Καὶ κάτι ἄλλο: Ὅταν εἶχαμε ἀνθοῦσες τὶς Κοινότητές μας στὴν Καπαδοκία, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα λειτουργοῦσε ἓνας σύλλογος μετὰ τὸν ὄνομα «Σύλλογος Μικρασιατῶν ἢ Ἀνατολῆς». Ἦταν ἓνας σύλλογος ὅχι ἀπὸ τοὺς κοινούς. Ἐμοιαζε σὰν ἓνα δεύτερο ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Κύριο ἔργο εἶχε νὰ μεταλαμπαδεύσῃ Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸν στὸν ὑπόδουλο τότε Ἑλληνισμόν ρίχνοντας φῶτεινές προβολές στὶς σκοτινὲς γωνιές του. Ἐπαιρνε διακρινόμενους ἀριστούχους μαθητὰς ἀπὸ καθυστερημένες Κοινότητες καὶ τοὺς σπούδαζεν ἐδῶ στὸ Διδασκαλεῖο, μοναδικὸ τότε, στὴ Ριζάρειο καὶ στὸ Πανεπιστήμιον ἀκόμα καὶ τοὺς ἐξαπέστελνε, ὡσὰν ἱεραποστόλους στὶς 4 γωνιές τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνισμοῦ, νησιά, Μακεδονία, Θράκη, μετὰ ἰδίως Μικρὰ Ἀσία.

Ἀργότερα ἱδρύσε καὶ δικὸν τοῦ ἰδιοσυντήρητο Ἱεροδιδασκαλεῖον ἀρχικὰ στὴ Σάμον καὶ ἀργότερα στὴν Πάτμον, ἀπ' ὅπου βγήκαν δεκάδες φανατισμένοι δασκάλοι καὶ παπάδες φορεῖς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἐξέδιδε καὶ μηνιαῖον περιοδικὸν τὸν *Ξενοφάνη*. Οἱ παλαιότεροι καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι πὺ κάποτε πέρασαν ἀπ' ἐδῶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ξεύρουν ἀσφαλῶς τὴν πλατιά καὶ ἐδεργερτικὴν δράσιν τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, πὺ τὸν γνῶρισα ἀπὸ κοντὰ καὶ ἦτο καὶ συνεργάτης εἶναι ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Ἀσκητόπουλος. Ἐγὼ καὶ ὁ φίλος κ. Ι. Ἀκακιάδης εἴμασταν

υπότροφοι τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ. Ἰσόβιος Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἦτο ὁ μικρὸς τὸ δέμας, ἀλλὰ μεγάλος τὴν ψυχὴ ἀείμνηστος Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης ἀπὸ τὴν Ἀρτάκη καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν δράση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Εὐεργέτη τῆς Ἀνατολῆς ἅς φυλλομετρήσουν τίς σελίδες τοῦ *Ξενοφάνους*.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ παρακολουθεῖ τίς μυσταγωγίες αὐτὲς τῶν Μικρασιατικῶν συγκεντρώσεων καὶ ἀγάλλεται ὡς ἔλυπούνταν, σὰν ἐβλεπε τὸ ξερρίζωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ κρέμνισμα τοῦ ἔργου, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφιερώσει ὁλόκληρὴ τὴ ζωὴ του.

Προτείνω, πρὸς ἀνάμνησίν του ὄρθιοι νὰ τηρήσωμεν ἑνὸς λεπτοῦ σιωπῇ.

Προτείνω ἐπίσης γιὰ ἀπότιση ἐλάχιστου φόρου εὐγνωμοσύνης τὰ συμβούλια τῶν Καπαδοκικῶν Σωματείων ν' ἀναρτήσουν στὰ Γραφεῖα τοὺς κοντὰ στὶς φωτογραφίες τῶν δικῶν τῶν ιδιαιτέρων εὐεργετῶν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ κοινοῦ ὄλων καὶ μεγάλου αὐτοῦ Εὐεργέτου, ἀνεξάρτητα, ἂν ἢ ιδιαιτέρα Πατρίδα του δὲν ἔτυχεν εὐεργεσίαν τοῦ Συλλόγου.

Ἐκεῖνοι, ποὺ ἐργάσθηκαν κι ἐργάζονται γιὰ κοινωφελῆ ἔργα εἶναι δίκαιον νὰ τύχουν τιμὲς καὶ ζῶντες, ἀλλὰ πρὸ παντὸς μετὰ θάνατον, γιὰ τὴ τιμὴ αὐτὴ εἶναι κεντρὶ στὶς ἐπερχόμενες γενεὲς γιὰ νὰ μιμοῦνται τὸ παράδειγμά τους.

Κλείνω τὴν κουβέντα μου ἀπαγγέλλοντας δύο στροφὲς τοῦ Ὑμνου τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ.

Τοῦ ἡλίου μητέρα, τῆς δόξης πατρίδα,
τοῦ κόσμου κοιτίδα Ἀνατολή,
Μουσῶν κατοικία, Ἑστία θρησκείας,
Τοῦ Ἑρώτος χώρα, τὸ θεῖον σου χῶμα,
ἀκόμα καὶ τώρα, μυροβολεῖ, Ἀνατολή.

Εὐχαριστῶ τὴν σεβαστὴ ὁμήγυρη γιὰ τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποία μ' ἄκουσε. Εὐχαριστῶ τὸ Δ.Σ. τῶν Συνασιτῶν, ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐντρυφήσωμε λίγες ὥρες μεταφερόμενοι νοερά στὰ πατρογονικὰ ἐδάφη. Ἐξέχωρα σφίγγω θερμὰ τὸ χέρι τοῦ ρέκτου Προέδρου καὶ φίλου κ. Τακκαδοπούλου.

(1950-1951)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΟΧΑΛΥΒΙΔΗΣ